

OR UZ KAVU

U Zadru je ovih dana na ljetovanju slikar i publicist Vlado Franjević, koji dugi niz godina živi i radi u Lichtenstein

Vlado Franjević po dolasku u Zadar prvo je nazvao naš "Zadarski list"

Ovih je dana u hotelu "Barbara" odsjeo hrvatski slikar, publicist i kolumnist u hrvatskim kulturnim novinama posvećenim našoj emigraciji, Vlado Franjević, umjetnik koji se već etablirao u nekim europskim državama, posebice Švicarskoj, gdje se doselio prije Domovinskog rata na poziv majke koja je tamo živjela preko dva desetljeća. Nakon što je upoznao buduću suprugu, kasnije se preselio u njezin rodni kraj, u državicu Lichtenstein gdje i danas živi i radi.

ra. Franjević je rođen 1963. u Martincu pokraj Čazme, a u Zagrebu je završio Školu primijenjenih umjetnosti. U to se vrijeme družio s nekim danas viđenijim hrvatskim umjetnicima, kao što je Goran Tribuson, ali i nekim našim sugrađanima koji su tada studirali ili živjeli u metropoli, primjerice s akademskim kiparom Aldom Krizmanom, Mišelom Vilhareom i Antunom Borisom Švaljekom.

Vlado Franjević nekim od naših umjetnika kasnije je uzvratio prijateljstvo, ugostivši ih u svojem švicarskom, a poslije i lichtensteinskom domu, pa je tako organizirao izložbu slikarice Vjere Stanin. Sa suprugom je pokrenuo i godišnjem odmoru.

Bila bi mi čast u ovome gradu otvoriti vlastitu izložbu slika

U to se vrijeme, prije Domovinskoga rata, Franjević družio s nekim danas viđenijim hrvatskim umjetnicima, kao što je Goran Tribuson, ali i nekim našim sugrađanima koji su tada studirali ili živjeli u metropoli, primjerice s akademskim kiparom Aldom Krizmanom, keričarem Mišelom Vilhareom i akademskim slikarom Antunom Borisom Švaljekom

a u posljednje vrijeme intenzivno se bavi slikarstvom, prešavši s neokspresionističkog procedea na tzv. 'bodeninstallation', izlažući osim Švicarske i Lichtensteina i u Monacu, Njemačkoj, te Hrvatskoj, u koju uskoro dovodi poznatog lichtensteinskog umjetnika. Arno Eehri, naime, izlagat će u zagrebačkoj galeriji 'Karas', a u tijeku su dogovori oko njihove zajedničke izložbe u Zagrebu, dok je Vlado Franjević posebno zainteresiran za izložbu koju bi postavio u Zadru, pa je u tom pravcu već poduzeo

ne osobe, ali je većina, nažalost, trenutačno na godišnjem odmoru.

Pričali smo dugo s našim gostom, koji je ispričavao detalja iz vlastite biografije, uključujući i prijam kod princeze od Monaca, svima nam znane Grace Kelly, ali i mnoge zgode vezane za umjetnički svijet, njegove kolege iz domovine i inozemstva, pokazujući nam pritom kataloge s izložbi, samostalnih i skupnih, kao i novine koje izlaze za naše emigrante a u

piše redovitu kolumnu. Na kraju upoznali smo ga s još jednom za nimljivom osobom, slikarom Marijom Tomasom, ostavivši ih da razmijene iskustva, adrese i brojeve telefona. Morali smo, naime, pohitati natrag u redakciju i latiti se posla, a što se našeg gosta iz Lichtensteina tiče, pao je dogovor za još jednu jutarnju kavu, kada ćemo popričati i o tome kako on kao regularan gost vidi i doživljava hrvatski turizam danas. A što je, naravno, priča za jednu posve drugačiju stranicu.

Hrvatski dijasporni list

Domovina

Dijaspora

Br./Nr. 27 • ŠVICARSKO IZDANJE • OŽUJAK / MÄRZ 2000.

AZB 8052 Zürich
Abs.: DESIPA GmbH
CH-8152 Gönningen, Postfach 8

Sretan Uskrs

Gradsko kazalište u Zürichu

Narodno kazalište u Zagrebu

Renata Ivančević

AGENCIJA ZA PRIJEVODE I SAVJETE

ZA CIJELU ŠVICARSKU - MOŽE I PUTE M POŠTE

**InfoLINE ZA SVA
PITANJA STRANACA**

od 09:00 do 17:00 sati

000 57 81 79

- ovjereni prijevodi svih dokumenata
- savjeti za sva pitanja stranaca
- pitanja izbjeglica (F i L vize)
- boravišne i radne dozvole
- pratnja kod državnih službi, sudova, liječnika...
- pitanja isplate mirovinskog fonda
- pomoć kod traženja zaposlenja ili stana
- pravni savjeti vezani uz Hrvatsku i BiH
- pomoć pri povratu imovine u BiH

Franjević Vlado
Dorfstrasse 70
9495 Triesen

*** 585

FOTO-KOMENTAR

Međuboljaš igrača prstena Jozo Ivkić zvani Koza

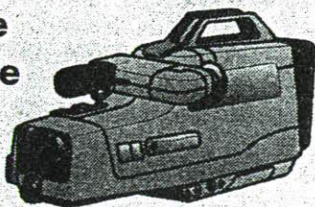
ten, majstore!

očima u Bosni i Slavoniji, osobito u Posavini, nekad tava igra skrivanja "prstena pod kapu", bila je veoma rijetka i među mladima. I naravno, imala svoje majstore koji sakrili prsten i one što su ga znali naći. Igra, koja se igra dugo u noć, podižući ponekad strasti i zagrijavajući igrače. Igra se bitu majstoru pa sakriti drugom majstoru. Igra se u sportsko društvo "Bosanska Posavina" iz Staada na koje okuplja veliki broj Posavljaka cijele regije, već u svojim prostorijama u Staadu organizira i turnire u kojima igra, kao u prošla vremena, u zimskim večerima i u kojima igra prstena, i to ne samo iz Švicarske nego i iz Njemačke. Igra se stara tradicija barem za nekoliko večeri oživi i igra se ih opet sakrije pod kapu, kao i prsten, do sljedeće zaboravi...

D

Ideo Reportage

oje drage događaje

BOŽIDAR JAKŠIĆ Schopping-Center 13
CH-8957 Spreitenbach
+41 056 401 31 84
+41 079 233 46 16

nom uključujući i vikende
14.00-24.00 sati

1 57 67 65

radnji sa stručnim timom

oč i savjeti

i po novom
i usluživanje

► kod svakodnevnih
briga i dilema

IZ LIECHTENSTEINSKOG KUTKA (1)

NACIONALNI IDENTITET, KULTURA JEDENJA I UDRUGA KOJE NEMA

Svako svjedočanstvo treba imati početak. O kraju istog početka o svjedočanstvu i njegovom tijeku će odlučiti drugi. Ne ja. Koji se zove slučajni suputnik i zapisničar. Ima filozofa koji će opet imati potrebu ne slagati se s uvodnom riječju. Neka stoga bude kombinacija slova!

Piše: **Vlado FRANJEVIĆ, Triesen (FL)**

Put me doveo u sredinu koja mi je kao nepoznatom došljaku dozvolila dokazivati se i koja je u relativno kratko vrijeme počela respektirati moje prisustvo na njezinoj vlastitoj kulturnoj sceni. Za to i takvo činjenično stanje zasluga je svakako i jedne od kćeri liechtensteinskih koja se hrabro odlučila potpisati bračni savez s tipom od onih koje su tada češće nego danas zvali pogrdnim imenom - Jugo. Ta i takva sredina u kojoj sam po prvi puta u svojoj živoj i materijaliziranoj skromnosti akceptiran onakvim kakav jesam (ime rodnog mi sela i moje osobno hrvatsko ime i prezime zabilježeno je u umjetničkoj agendi 1999. u izdanju liechtensteinske državne zbirke te mi je bio ponuđen tromjesečni boravak u Kini kao jednome od dva liechtensteinska predstavnika u kulturnoj izmjeni na osovini Liechtenstein - Kina) za mene je postalo vrela spokoja i baza budućnosti. Kao u ostalom i svim ostalim Hrvaticama i Hrvatima ovdje. Koji su ponekad možda pregrubi u svojim nekonstruktivnim kritikama prema domaćinu. I koji su brzo zaboravili zašto smo u stvari svi skupa došli ovdje. Da se naviknemo putovati put boljitka. I jer nam tamo gdje smo do prije bili nije bilo dobro.

Kad sam se 1993. godine doselio u Liechtenstein saznao sam za udruhu Hrvatica i Hrvata "Union Kroatien - Liechtenstein". Ista se udruha smatrala humanitarno-kulturnom. Ali je tamo nažalost bilo jako malo od one vrste kulture koja je trebala biti promidžba sveukupnosti i raznolikosti kulture u Hrvata u dijaspori.

Jer su ljudi koji su objektivno gledano mogli na tom polju uraditi hrpu valjanih stvari izašli iz unije, a to se dogodilo jer je tu istu vodio - za kvalitetnije poduhvate - nesposoban čovjek, sve se u stvari svelo na novo-komponirani hrvatski kič. Koji se zatvarao u sebe. U svoj mali krug. U kojem je bilo sve manje mjesta za Liechtensteince i Liechtensteinke. Uživaljali smo se u samodopadnost i samodovoljnost. Po principu: tko stoji pod šatorom, a na kojem visi hrvatski stijeg, u sredini Vaduza ili bilo kojeg drugog liechtensteinskog mjesta u vrijeme godišnjih sajмова, stoji u - Hrvatskoj.

A kako će se isti u toj takvoj Hrvatskoj ponašati odlučit će predsjednik jedne male unije koja je hrvatstvu u Liechtensteinu, usudujem se pisati, donijela ipak više nevolje nego dobra. Jedna od vrlo važnih kultura je kultura jedenja.

Tu je predsjednik prodao foru kak je čevapčić vrlo važan dio svehrvatskih kuhinja. Pital sam ga zašto radi takvog kaj (pitajući sam koristil "polukajkavčšinu" kak bi me ovaj bolje razmel) jer to isto prodaju kao svoje nacionalno jelo i Srbi i Bošnjaci ispod svojih šatora u susjedstvu. Utopistički sam mislio da bi trebalo nešto izmisliti za jelo što još u ovim krajevima nije poznato. Jer mi se više nije htjelo biti Čevapčić-Ausländer. Obrazloženje je bilo: Za nekaj novog izmisliti treba puno znoja. A čevapčići, ljudi moji, pa to je jedna uhodana stvar, to ide dobro! Hm? Takvo razmišljanje me podsjeća na nešto...

Da se razumijemo - osobno nemam ništa protiv čevapčića, ali se uvijek iznova pitam jesu li doista čevapčići ono što je jedno od glavnih obilježja našeg hrvatskog nacionalnog identiteta. Moj odgovor uvijek je - ne! Kako to biva u svim sličnim pričama, Hrvatice i Hrvati koji su uniji - a kroz uniju i promidžbi domovine nam - mogli i znali biti na pomoći, skoncentrirali su se isključivo na svoj osobni probitak i osobnu karijeru. Znajući da ako tako uspiju pridonijet će i ukupnosti pozitivnih vibracija, a koje će se na kraju morati dopisati cjelokupnom hrvatskom korpusu. Samo ostaje ipak činjenica da ima pojava kojima se samo i isključivo mogu oduprijeti organizacije. Cijela bi stvar imala jednu drugačiju težinu i dimenziju da su prosvjedna otvorena pisma javnosti bila potpisana od strane jedne ozbiljne organizacije.

D Hrvatski dijasporski list

Domovina

Dijaspora

Br./Nr. 28 • ŠVICARSKO IZDANJE • LIPANJ/JUNI 2000.

GORANKO FIŽULIĆ
HRVATSKA MORA BITI U
PRVOJ LINIJI ZEMALJA
ZA PRIKLJUČENJEM
EUROPSKOJ UNIJI

DR. MATE GRANIĆ
HRVATI U BOSNI
I HERCEGOVINI
NISU DIJASPORA

Renata Ivanišević

URED ZA PRIJEVODE I SAVJET

UNTERE REBGASSE 10 • Postfach 192 • 4005 BASEL
RADNO VRIEME: ponedjeljak - petak 17-22 sata

**INFO-LINE ZA SVA
PITANJA STRANACA**

0900 57 81 79

telefonirajte svaki dan od 09 do 22 sata

- pomoć u dobivanju vizeta, putovnica i ostalih dokumenata
- pomoć bez strahovanja
- pomoć u dobivanju kreditnih sredstava uz najpovoljniju kamatu
- pomoć u dobivanju radne dozvole
- pomoć u dobivanju i provedenju svih državnih službi, sudova, liječnika, odvjetnika, mirovinskih fondova
- pomoć u dobivanju osiguranja ili sluzbe
- pomoć u dobivanju vizeta za Hrvatsku i BiH
- pomoć u dobivanju putovnica u BiH i Hrvatsku
- pomoć pri kupnji ili prodaji nekretnnosti
- savjeti za pokretanje vlastitog poslovanja
- pomoć u dobivanju osobnog osiguranja kod različitih osiguratelja u Švicarskoj i Njemačkoj
- sve pripreme za povratak u domovinu

NOVO: uskoro mi ured u Riehen (na samoj granici pored Basela) za goste iz Švicarske, Njemačke i Francuske s radnim vremenom od 09 do 20 sati

Kruženje priča, prepričavanje i istina

Piše: Vlado FRANJEVIĆ

Mislim da nije u redu zahtijevati da autor jednog štiva piše jezikom mase. A to je baš netko nedavno predlagao. Kada bi autor to stvarno činio podržavao bi lijenost čitača. Na čitatelju je čitati i pokušati razumjeti. A za svako razumijevanje je potreban trud i muka. Od muke se znoji... I tako dalje. No, ne treba posustati. U slučajevima kada čitatelj ne razumije sve riječi i misli koje je autor napisao dovoljno je kontaktirati autora, ili s njim pismeno ili usmeno polemizirati.

Plod polemiziranja će, pak, biti kontakt. A kontakti su ono što nam daje šansu da se bolje upoznamo. A ako se pak bolje upoznamo znat ćemo je li nam je važno da se zajedno družimo i zajednički investiramo snagu u možebitne zajedničke projekte koji život čine! U slučaju da se zbog bilo kojeg razloga ne stupi u kontakt sa onim koji je pisao dotični zapis u kojemu su nerazumljive riječi i(li) možebitni misaoni kaos, bilo bi dobro prolistati mudre knjige. Ili pitati uredništvu lista koje je objavio tekst. Tada bi bilo manje prepričavanja. Kojih, nažalost, uvijek ima.

Prepričavanje br. 1: Jedan je polupredsjednik poslao na moju adresu (tako mi je rečeno), zbog prvog nastavka kojeg sam na ovom istom mjestu pisao, ružne riječi. I prijete. Da li to pak ima veze s primitivnošću, ne znam. Možda to ima veze s nerazumijevanjem pisane supstance ili nepoznavanjem kulture komuniciranja!? Koja bi nam svima skupa dobro došla.

Prepričavanje br. 2: Jedan je polupredsjednik skupljao homo sapiens croaticus društvo u Kneževini i u susjednoj nam lijepoj našoj Švicarskoj. To je pak društvo trebalo u svibnju peći (opeet!) čevapčiče na godišnjem sajmu u Schaanu, jednom od liechtensteinskih kutaka. I bi tako. Jašuci svijetlo bljeska munje zvane reponja taj je vitez, kao vitez Sokol u Zagorkinoj pripovijesti "Plameni inkvizitori", ujahao opet u njihovu stvarnost. I oni su ga slijedili i pekli mu one gužvice mesa. Tako mi je rečeno.

Prepričavanje br. 3: Kad sam došao u najmanji kutak Kneževine, a kako bih vidio i, možda, nešto ili nekoga "pobijedio" pričalo se podsmjehom u nekim Hrvatskim krugovima (tako mi je rečeno): "Pa kaj on misli? Kaj je došao tu prodat NAMA njegovu umjetnost!?" Kad sam kao jedina "hrvatska bilj-

ka" pisao protesna pisma u javnosti i zbog toga dobio od jednog Švicarca u tisku naslov "hrvatskog nacionalističkog propagatora" nekoliko se sivih spodoba usudilo mi reći: "Svaka ti čast, to si dobro napisal. Baš onak kak je"! U javnosti se to ne bi, niti nisu, nikada usudili. Tako sam ostao sam. Sa jednom hrabrom Liechtensteinkom koja je dijelila svu moju patnju prouzročenu lažima, netolerantnošću informativnih medija i javnih institucija. Ostalo mi je uzdati se u se i u svoje oštre potkove.

Istina br. 1: Nema dugo da mi je rečeno: "Ma daj, od..bi! Ti si mi preliberalan"! I to sa najnegativnim konotacijama! I kak sad paše ono što mi je onaj Švicarac prilijepio sa ovim što mi lijepi jedan mladi Hrvat? To više ne mogu slijediti. Jedna mi je pak ministrica kulture jedne europske zemlje jednom rekla, kad mi je otvorila vrata svojeg ureda u vladinog zgradi gdje sam bio primljen: "Uđite samo, vi mi ležite nekako na srcu". Ni to ne znam više slijediti.

Istina br. 2: O liberalizmu u političkom smislu ne znam ništa. Niti me u svari isti, kao niti najdesnija ili najlijevija strujanja, zanima. U političkom smislu. A da imam prijatelje Liechtensteince, Švicarce, Nijemce, Portugalce i Poljake to je istina. Da sam krsni kum jednom tamnoputom Portugalcu čiji roditelji potječu iz Mozambika i Angole to je isto istina. Da se dopisujem s Japancima nije laž. Kao niti da su u mojem atelieru bili gosti kineski i ukrajinski, te po jedan srpski i albanski umjetnik, te da smo u našoj galeriji pored jednog hrvatskog umjetnika izlagali likov-

na dijela jednog slovenskog i austrijskog kre-ativca. Istina je da sam zbog svojeg kulturno-umjetničkog projekta imao kontakte sa Indijcem i Finkinjom, sa Tibetancima, Turcima i Kurdima. I u svim tim kontaktima osjećao sam se dobro. Ta vrsta kulturno-humanitarnog liberalizma je za mene stil života koji sam učio živjeti u bakinom i djedovom dvorištu jednog malog sela na obroncima Mo-slavačke gore, nedaleko Čazme. U Hrvatskoj. Taj i takav djedov i bakin nauk je za mene ovozemaljska svetinja. Protiv koje još nisam cijepljen. I zbog koje valjda neću biti kastriran.

Završna riječ o kruženju priča. Kako se i iz ovog štiva primjećuje, iz mojih slogovnih kombinacija zrači određena doza egoizma. Moje "ja" je ona prizma

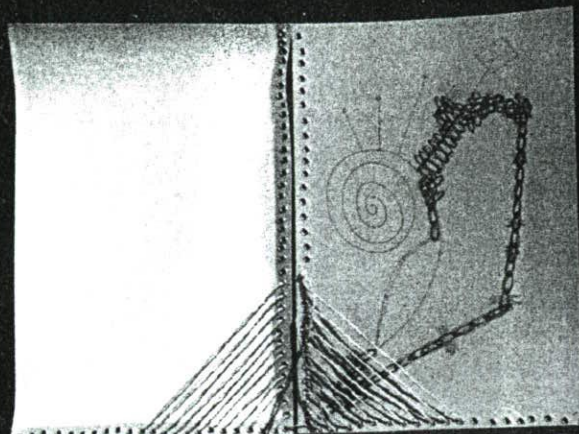
kroz koju razumijevam sve interne i eksterne vibracije. Djelić usuda? Jer živim javnost, ne bojim se biča kritike. Ako je taj u rukama dobromamjernika.

U dijelu svehrvatskih krugova liechtensteinskog kutka kružile su i kruže priče da mi u svari nije do ničega stalo nego do osobne promidžbe. Ništa me drugo nije do sada zanimalo. Samoprodaja. Koristoljublje. Takve me izjave pak podsjećaju na jednog opet drugog, isto jako važnog, predsjednika. A koji je prvo rekao da oni u svojoj grupi trebaju jedan takav primjerak kao što sam tijelom, dušom i onim trećim sam.

Da bi već nakon jako kratkog vremena tvrdio taj isti genijalac da se nigdje ne pojavljujem ako od toga nemam koristi. Jedna od vrlo važnih zaključnih rečenica te vrste predsjednika i polupredsjednika, i njihov moto zaslijepljenja, je: "A čuj, a 'ko će te ak' neće tvoj!"

Nameće mi se zaključak: Motorika moje volje, sposobnost ustrajnosti, kvocijent inteligencije, sve to da, a sve ono što okružuje te apstraktne pojmove i sa istima sačinjava moju kompletnu malenkost, to radije ne. Jer to je možda (buuuuu!) "p..... dim" (da se izrazim točkama kak' bi me svatko razmel).

OPET U ŠVICARSKOJ KULTURNOJ JAVNOSTI

VLAĐO
FRANJEVIĆ

INNEN/AUSS

KUNSTRAU

8.-30.9.2000

D Hrvatski dijasporski list

Domovina

Dijaspora

Br./Nr. 30 • ŠVICARSKO IZDANJE • PROSINAC/DEZEMBER 2000.

Sretan Božić

PETAR MILOŠ
Ratne legende
o Rodijaku Čipi

**DRŽAVNA IZASLANSTVA
IZBJEGAVAJU SUSRETE
S DIJASPOROM**

**TKO JE NA IZBORIMA U BIH
POBIJEDIO HRVATE?**

*l'Épicerie*** du Globe*

Dragi gospodine uredniče,
Koristim priliku zahvaliti se Vama osobno kao i Vladi Franjeviću, autoru članka objavljenog u zadnjem broju, iz kojega se čitalaštvo Vašeg lista infromira o čimama dosadašnjim sportskim aktivnostima. Ovo je prvi puta da je netko od hrvatskih informativnih glasila potrošio vrijeme i investirao volju u infromiranje o vojim sportskim stremljenjima, zato je objava istoga članka za meine još od većeg značaja. Hvala Vam lijepa. Želim Vam puno uspjeha u dajlinjem radu. Srdacni pozdravi iz Lichtensteina.

Ivanka Dvorneković

Štovano uredništvo

Želim Vam svima redom čestitati i zahvaliti na sve boljem i sve ljepšem Hrvatskom dijasproskom listu, ali i na Vašem trudu i zalaganju. U listu se uvijek mogu pročitati korisne i vrijedne informacije, a ja bih ovdje istaknula posebno dva priloga iz prošlog broja. Prilog o putovnicama podsjetio me na moju borbu za putovnicu sada već daleke 1986. kad su mi u ondašnjem jugo-konzulatu pokušali "podvaliti" putovnicu pisanu ćirilicom... Rekla bih samo, puno se toga promijenilo, ali treba se promijeniti još puno toga. Na ovo me pismo potakao međutim još više članak o Hrvatskom humanitarnom forumu, gospodina Zvonimira Mitra. Osobno mi je poznato koliko on čini iz ljubavi prema onima koji su potrebiti naše pomoći, i premda je u članku vjerojatno namjerno "zaboravio" istaknuti svoje velike zasluge, treba to reći: njegova humanost i njegova želja drugima pomoći zaslužuje svaku pohvalu. Bog mu dao zdravlja, da i dalje uspješno, uz silne obveze, i dalje ne žali truda i volje u vodjenju i organiziranju pomoći drugima. I ne samo njemu nego i svima drugima, često i bezimenim suradnicima Hrvatskog humanitarnog foruma iz Badena. Takva solidarnost nije gola priča, oni je pokazuju i djelima. Objavljujete, ako možete, što više takvih primjera. Sve najbolje Vama u radu i životu, za pozdrave.

Marica Oreški,

Mi se zahvaljujemo gđji Oreški na opširnom pismu, koje smo zbog nedostatka prostora bitno skratili, ali i na njezinoj nesebičnoj pomoći koju za svoje mogućnosti, prečesto pruža drugima. Nadamo se da će se i njezina, ne baš zavidna situacija, poboljšati.

Suputnica, "mila moja"

Po narodnosti je Lihtenštajnk. Po konfesiji katolkinja. Po moralnim i etičkim vrijednostima zauzima mjesto tik do moje bake. A baka je legenda. U Hrvatskoj ima u međuvremenu ne mali broj dobrih prijatelja i poznanika. Njezino se ime već spominjalo u hrvatskom tisku, o njoj se ne jednom govorilo na hrvatskoj radiovalnoj postaji Čazma, a osobno je bila i gošćom na bjelovarsko-bilogorskom radiju. Kad se prvi puta 1992. godine spremala putovati u Hrvatsku njeni su roditelji, braća i sestre sumnjali u njen zdrav razum.

Taj prvi puta u Hrvatskoj zapamtila je po samoljetnim trakama zalijepljenim na prozorskim staklima u Prečkom, u Zagrebu. I zbog toga je preživjela psihozu straha. Taj prvi puta u Hrvatskoj primijetila je i rekla svojem suputniku slijedeće: "Čuj, ovdje ne vidim lica onih ljudi koje kod nas zovu Jugos!" Taj je prvi puta zapamtila pogotovo i po tome jer ju je u svojem skromnom domu jednog malog moslavačkog sela u svoje toplo krilo posjela tada sedamdesetogodišnja starica i pogladila njeno lijepo lice svojom hrapavom rukom i razdragano rekla: "Mila moja."

Dan nakon zadnjeg raketiranja Karlovca iz pravca Turnja Lihtenštajnk je sa svojim pratiocem prolazila kroz isti grad. U kojem je bila zaustavljena od strane hrvatskog policajca koji je rekao: "Tamo su u tom pravcu, oko dva kilometra zračne crte oдавде. A čujte, sad kad razgovaramo ovak mogu opaliti po nama, zato dajte gas, i u prvom raskršću skrenite na lijevo. Gas, gas, ne zaustavljajte se!" Tada je bila možda najbliže opasnosti te vrste, a samo zato jer je igrom slučaja "bila na hrvatskoj strani".

Yvonne Heeb je ime te žene koja se aktivno i sa svojim skromnim mogućnostima u društvu svojeg životnog suputnika uključila u pripovijedanje mrve istine o Hrvatskoj kakvu ju je ona osobno doživjela. Hrvatsku je do sada, pored dobrog dijela Bjelovarsko-bilogorske županije i zagrebačkog područja, prokrstarila obalom Istre, otocima Krk, Cres, Veli Lošinj, Pag, Brač i Šolta, a u Zadru joj je prošlog ljeta bilo dozvoljeno da prostim okom vidi posthumne ostatke Sv. Šime. Sve ostale lijepe produkte sanjanja doživjela je sanjajući na javi pored slapova Plitvičkih jezera.

U prvim trenucima susreta s hrvatstvom u Lihtenštajnu u doba mraka u Hrvatskoj, Yvonne je prvo bila voljna peći čevapčice ispod hrvatskih šatri na cestama Lihtenštajna i time pomoći ljudi-

ma koje nije znala. No onda su dolazile puno veće Hrvatice nego "što je ona sama bila" i gledale istu strankinju ispod oka. Odozgora. Kao ono: A ko je sad pak ova? A kaj dela tu? Ondak su si gospe sjele i ogovalale.

U svakoj raspravi o Hrvatskoj sa svojim sunarodnjacima, jer je sama iz osobnog iskustva dovoljno poznavala hrvatski teren, usuđivala se uvijek argumentirati s valjanim činjenicama koje su pomagale njenim sugovornicima da si daju vremena još jedanput promisliti o onome što su izrekli o predmetu kojeg ne znaju. Ovdašnji tisak objavio je jedan puta i njeno pismo prošvjeta, a na istu temu, što je pak

rezultiralo time da u svojem poštanskom sandučiću pronađe neljubavno i anonimno, na nju adresirano, pismo upozorenja.

Najsjetlije točke u zauzimanju za promicanje barem mrvice hrvatske kulture i umjetnosti bile su svakako organiziranje izložbe slika hrvatskog majstora naive iz Francuske, gospodina Borisa Krunića u njezinoj galeriji te potom ugošćavanje u svojem domu hrvatskog akademskog slikara Zdravka Đereka i organiziranje njegove izložbe u Vaduzu. Jedan od znakova koji će još dugo biti spomen na prisustvo tog slikara u Lihtenštajnu je i njegova slika Majke Božje s Kristom u naručju u privatnoj kapelici obitelji Quido Heeb u lihtenštajnskom Ruggellu. U istoj kapelici nalaze se i tri minijturna drvena kipa (Sv. Antun i dva anđela) izrađene rukom hrvatskog akademskog kipara Roberta Zdarileka a to se i opet dogodilo posredstvom Yvonne Heeb i financijske potpore komisije za kulturu općine Ruggell za koju se Yvonne izborila. Vrijedno je spomena da su i neki tadašnji članovi Unije Hrvatska - Lihtenštajn bili prisutni na posvećenju ovdje spomenute kapelice. Yvonne Heeb je bila i ta koja je "sredila stvar" u Kneževom dvoru a nakon tog sređivanja slijedio je prijem dva hrvatska slikara i njezine osobni u Kneževom dvoru od Kneginje Marije Lihtenštajnske. To je bilo u isto vrijeme kada visoka hrvatska delegacija na čelu sa prof. dr. Zdenkom Škrabalom zbog nekih svojih propusta, kako smo bili obaviješteni, nije bila primljena u isti dvor na onom lihtenštajnskom brijegu. Detaljnije o tom predmetu mogao bi pripovijedati jedan drugi, vrlo važni, lihtenštajnski Hrvat!

I na kraju budite pozdravljeni drago čitalaštvo sa onim čuvenim bjelovarsko-navijačkim: Drž! - Ne daj!

Vlado Franjević

TRYTHONUS VAM DAJE POTPUNO NOVI

DIABOLUS IN MUSICA
ČASOPIS GLAZBENE ŠKOLE
VATROSLAVA LISINSKOG U BJELOVARU
BROJ 9
VELJAČE 2000.

POGLED NA SVIJET

MALI GRIJESI
VELIKOG MOZARTA
GIBONNI: I JA IMAN
SVOJE ŠAMANE
HOMOSEKSUALIZAM
— LJUBAV ILI BOLEST?

LIDRANO '98, KRIŽEVCI

LIECHTENSTEIN Vaterland

AZ 9480 Vaduz - Nr. 99

MIT AMTLICHEN PUBLIKATIONEN - VERLAG

Kroatische Zeitschrift berichtet über Liechtensteins Kulturschaffen

Auch ein Beitrag aus Liechtenstein enthalten

«Trythonus - Diabolus in Musica», eine Zeitschrift der Schüler der Musikschule Vatroslav Lisinski in Bjelovar, Kroatien, erscheint in Liechtenstein.

Vereinigungen (Kroatischer Schriftstellerverband, Kroatischer Journalistenverband und Verband der Journalisten) organisiert die Grundaufgabe dieses Treffens ist die Förderung des literarischen, wissenschaftlichen und journalistischen Schaffens der Real- und Literaturarische.

Hausmusik und

Trythonus ist 1991 die Musik und die Werte. Seit an der Fächer Musik-der. Bis- arbei- chüler

Durch die Vermittlung der Gattin Yvonne Heubekam «Trythonus» eine Heubekam Leserschaft über einen Teil was zum oben Beitrag wird

der Triese... Schädler... Art de...

der Triese... Schädler... Art de...

JOSEF FROMMELT, PRÄSIDENT DER EUROPÄISCHEN MUSIKSCHULEN LIECHTENSTEIN

A C

učje
čitati sa znat-
adnika),
u se, stoga, da
bojite cvijet

SVIJET

Interval tek treba "noš"

om samog
ijim ravnatel-
škole i mojim
treba posebno
"Što mislite o
je: "Takvo što
e, valjda, jedina
vatskoj koja ima
članci zreli, vrlo
Mogli biste
učnjake da
diji. Već je i
zovani (i ja
potrebijavao
alovaru). Ne
onus nestane
na njemu sve
amsava. Mogli
povezati sa
glazbenih škola

om Mladenu
dalje! Tvoj Jos
ovog osvrta m
glavnoj ured
nateljici Glaz
i dalcima k
poručiti: "D
čast, samo tako dalje!

JE'N, DVA, TRI - PRECIB

MLADEN MEDAR

NOVINARI TRYTHONUSA
NAJBOLJI PLESNI PAR U
DVORANI

PRIJATELJI TRYTHONUSA
ŠVICARSKA

AKO
UZMEM U OBZIR DA JE
ELEKTROLIZOM CH₃COOH
CH₃ + COOH...
NOVINAR, RANO UJUTRO

a ozbiljno razmis-
mr. Magdića, koji
Bjelovar posjetio
dvadesetšest god-
ja - iz Bjelovara je
te otišao na Muzičku
u Sarajevo, a od ne-
profesor na Muzičkoj
ji u Zagrebu - te u
glazbenoj školi održao
animirano predavanje o
enoj glazbi.
kako će mi sam mr.
20. svibnja, prigodom
sreta u Glazbenoj
ino "manje zivci..." (koje

daju od ovoga,
kad nizam dao
časopise sred-
Bjelovaru - e,
vrijem ljude, i
vijek uopće ne
Ne bježim od
azgovarao sa
me ne ljuti.
A gdje će ta
su mi dečki

Naslovna stranica 5. broja časopisa "Trythonus" s maskom Trythonusa (crtež akademskog slikara Franje Matešina) i odlomkom skladbe "Otuja" skladatelja Josipa Magdića, nekadašnjeg ravnatelja Bjelovarske glazbene škole. Skladba završava - tritonu som!

TRNORUŽICE I TRNORUŽCI, 1999.

VOZAČICA TRYTHONUSA - U MAĐARSKOJ

GDJE JE MARIJA?

- krvotoka: niski i visoki tlak, smetnje cirkulacije, itd.,
- hormona: štitna, nadbubrežna žlijezda itd.
- kod alergija: astma, polenska groznica, neurodermitis itd.
- kod psihičkih poremećaja: nesanicna, srčana neuroza, želučana neuroza, reaktivna depresija itd.
- kod neuroloških poremećaja i vrtoglavice
- kod bolesti ovisnosti: npr. prekomjerna težina, odvikavanje od pušenja itd.
- kod mnogih ginekoloških i trudničkih poteškoća
- sportske povrede zacjeljuju uz akupunkturu najčešće brže i bolje
- kod djece se terapija vrši laserom a ne iglama kod grčeva, bolova, rasta, začepjenosti, mokrenja u krevet, debljine, smetnji koncentracije, ako je dijete hiperaktivno, kod straha i plačljivosti, zamuckivanja, alergija itd.

Kako djeluje akupunktura?

Neki bolesnici osjete olakšanje neposredno ili nekoliko minuta nakon akupunkture. Drugi tek nakon nekoliko dana. Nakon akupunkture poteškoće nerijetko postanu još izraženije kako bi ubrzo došlo do osjetnog poboljšanja.

U određenim slučajevima prođe i više mjeseci prije nego pacijent osjeti poboljšanje.

Valja naglasiti da kod određenih bolesti češće ne dolazi do potpunog nestajanja poteškoća ili bolova, već do njihovog znatnog smanjenja. Time se znatno poboljšava kvaliteta života bolesnika. Ono što je nekada svakodnevni život pretvaralo u pakao postaje nešto čega je pacijent svjestan ali može s tim normalno živjeti.

Pokriće troškova

Zdravstveno osiguranje (Krankenasse) preuzima troškove liječenja akupunkturu. Akupunktura je uvrštena na listu metoda koje se plaćaju. Opseg osigurnih terapija može dosta varirati ovisno o vrsti police stoga je preporučljivo upitati direktno kod svog osiguranja.

Viši slučaj je htio...

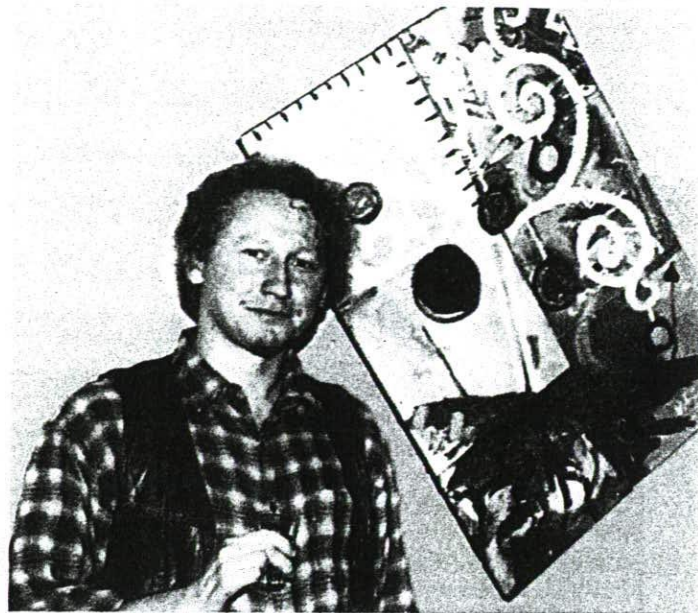
Piše: Vlado Franjević

Dužan sam obavijestiti čitatelje i ženskog i muškog roda da je oglas objavljen u zadnjem broju D-a ostao samo likovno-grafički obrađena mrlja jer nisam i neću aktivno sudjelovati u Aarau na izložbi "Innen und Aussenraeme". "Viši je slučaj htio" da objavljeni oglas samo djelomično odgovara istini.

U cijelu sam priču o Aarau ušao kroz velika vrata. Pozvan od jedne odnosno dvije organizatorice cijele kulturne manifestacije. To sam razumio između ostalog i kao kompliment mojem dosadašnjem likovnom radu i svakakvom još kulturnom zalaganju. Pričalo se o tome kako će se za izradu i realizaciju svakog našeg, za cijelu finalnu stvar akceptiranog projekta od strane organizatora, naći sponzori. Pokušao sam više nego aktivno i nesebično sudjelovati u ovom projektu. Što se od početka prihvaćalo kao vrlih hvala vrijednim činom. Pored toga što sam pokušao "ubaciti u igru" neke lihtenštajnske elemente, a koji su mogli sudjelovati u cijelom projektu svojim sufinanciranjem i sponzorstvom, dogodilo se da su organizatorice sa svojom pratnjom te mojom posrednošću bile prvo pozvane u Zürich, a zatim u Bern od strane najviših hrvatskih diplomatskih predstavništava u Švicarskoj. Mislio sam da nije loše pokušati napraviti i ovdje malo slobodnog mjesta za poboljšanje komunikacije i sklapanje novih kontakata između domaćina i nas. Zahvalan sam stoga vodećim ljudima naših diplomatskih predstavništava, dakle ljudima Veleslanstva iz Berna i iz Konzulata u Zürichu. Jer su mi vjerovali...

Slijedile su dvije prometne nesreće u kojima je jedna od organizatorica ipak preživjela. Ta ista je upravo ona koja me je pozvala u sam projekt. Poslije tih nesreća gospođica je odustala od suorganizacije, a neki od umjetnika koji su od iste gospođice bili pozvani u projekt automatski su odustali tamo sudjelovati. Ja nisam bio među tima.

Htio sam konačno zaključiti stvar s pripremanja i znati na čemu sam prije ljetovanja u najljepšoj nam Lijepoj našoj. Telefonirao sam im, pisao papirnata i elektronska pisma, slao golube pismo-noše. Napisao sam i jedan trivijalan tekst i uljudno pitao što misle o istome, a kako bih ga mogao doraditi prije nego isti pročitam javnosti. I to je bilo to. Bio sam "preagresivan"! Odjedanput je i moj drugi projekt, koji je bio na početku uz suglasnost kantonalne policijske komande u Aarau prihvaćen za realizaciju te u kojemu sam preko puta sjedišta iste komande htio "uhapsiti" jednu cijelu malu šumu drveća, bio "preagresivan". Hm. Preagresivan? Hm. Provokativan možda, ali - preagresivan!? Zaključujem: To je valjda tak kad umjetničke manifestacije budu organizirane od strane psihologa i fizioterapeuta! Nakon tih i takvih igri bez granica odustao sam sudjelovati sa svojim video prilogom. Iako znam da tim činom nisam ništa pokrenuo u

kozmosu dosljedan sebi i višim vibracijama drugačije nisam mogao. Veseli me ipak da će pored nastupa Dragice Rajčić, književnice, posredstvom Veleslanstva, na kulturnoj manifestaciji u Aarau opet propjevati "Chorus Croaticus".

Za dobru mi utjehu ostade ljetovanje u Hrvatskoj. Mozaik slika i ugođaja. Prijatelji i rođaci. Martina... Čazma... Bjelovar... Zagreb... Bojana ... Zadar...

U Liechtensteinu ništa novog. Šefica uredništva novinskog nedjeljnika spominje i opet "Serbokroatisch". To me više ne čudi. Pored svih onih stvari koje je ova ratna dopisnica iz Sarajeva prije pisala, u smislu "HDZ - desno ekstremna hrvatska stranka"! I sve ono "o autoritarno-diktatorskom hobby-povjesničaru"! To me više ne čudi.

Čudi me šutnja i strah Hrvatica i Hrvata. Ja ne bum više ovdje nikoga učil kojim jezikom pričaju Hrvatice i Hrvati i ne bum nikoga nagovaral da si kupi "kinder-jaje" u kojem se isto da pročitati o razlikama onih dvaju jezika, a kamoli da ću nekome nuditi bilten o dokazima kojeg je priredilo hrvatsko Veleslanstvo sa skupljenim informacijama o važnim svjetskim institucijama i lingvistima, a koji razlikuju ova dva slavenska jezika. Tko zna što će opet u tom smislu poduzeti drugi, važniji Hrvati u Liechtensteinu. Recimo važni čovjek Hrvatskog svjetskog kongresa i važni čovjek unije one.

U međuvremenu sam izlagao u blizini Altstättena (SG). A što je i opet u zemlji Švicaraca. Izložba se zvala "Idee: Scholle", a bila je, s barem 1.500 posjetitelja u tri ljetna tjedna, svakako jedna od najuspješnijih na kojima sam do sada imao čast sudjelovati! To dokazuje svakako i reportažni zapis o izložbi na austrijskoj, državnoj, televizijskoj postaji ORF.

Pa sad, kaj da vam velim, nije to samo tak! Što bi rekli Francuzi "C'est la vie! C'est tres fantastique et j'olie vie! Ajd živjeli.

Umjetnik svjetske reputacije, Hrvat iz dijaspore,
Anton Cetin u Lichtensteinu

Razgovori o umjetnosti u ateljeu

Piše: Vlado FRANJEVIĆ

Imao sam čast sredinom veljače ove godine, u skromnom mi domu ugostiti jedno od najprominentnijih imena umjetnika hrvatske dijaspore gospodina Antona Cetina iz Toronta. Cetin je našao vremena i volje svratiti iz Njemačke u Liechtenstein na putu za Hrvatsku, a preko Barcelone.

U Njemačkoj je pospremio svoju izložbu u izložbenom prostoru Daimler Cryslera, u Barceloni posjetio prijatelja iz pariških vremena i napravio važne poslovne poteze sa jednom od vodećih grafičkih izdavačkih kuća u Evropi, a u Hrvatskoj, u Čazmi, potpisao je ugovor s gradskim poglavarstvom u kojem stoji da će u tom moslavačkom mjestu biti otvorena galerija Antona Cetina i u sklopu iste njegov ateljeu.

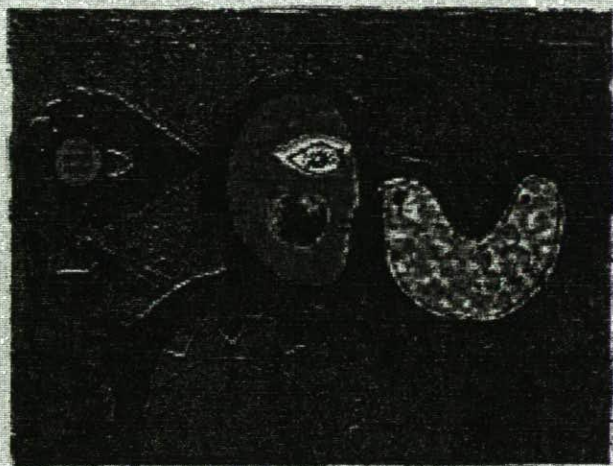
Onako, na časak, svratio je i u Liechtenstein da vidi što, gdje i kako radim. Nas dvojicu vežu neke stvari, bića, pojave i geografske lokacije. Cetin je rođen u susjednom selu mog rodno selu i o njemu sam još kao klinac slušao priče moje bake. Upoznali smo se osobno tek 1997. na izložbi "Hrvatski obzori" u Zagrebu u Muzejsko-galerijskom Centru "Klovičevi dvori". To je trebala biti (a ne zna se da li je uistinu to i bila) izložba vodećih umjetnika hrvatske dijaspore iz cijelog svijeta. Da

Anton Cetin rođen 1936. u Bojani, Hrvatska. Godine 1964. diplomirao je na hrvatskoj Akademiji likovnih umjetnosti (grafički odjel) u Zagrebu. Od 1966-1968. živio je i radio u Parizu, a nakon toga sve do danas živi kao slobodni umjetnik u Torontu, Kanada. Do sada je svoje radove izlagao širom svijeta na više od 80 samostalnih i 150 skupnih izložbi. U Njemačkoj i Kanadi snimljena su dva dokumentarna filma o njegovom radu i dijelu. Za svoj je dosadašnji rad Cetin dobio više nagrada i priznanja.

dodam i to, na istoj su bili izloženi i radovi Sandija Paučića (likovna skupina "Krvata") iz Švicarske!

Mislio sam stoga da ne bi bilo loše pozvati predstavnike hrvatskih ustanova u Švicarskoj i privatne osobe, a koje bi se mozebitno veselile susretu s vrlim gospodinom Cetinom. Na svekoliko zadovoljstvo i na čast meni kao organizatoru ovog susreta i razgovora o umjetnosti, a što razumijevam i kao podršku mojim dosadašnjim nastojanjima us-

urenbars, i Baron Bernhard von Wüllerstorff-Urbair i Marijan Marijanović, glavni urednik "Diaspore".

Dr. Wieslaw Piechocki, profesor na Gimnaziji u Vaduzu, svakako je htio upoznati Antona pa ga je pozvao na "čašu razgovora" i s njime dogovorio mogući susret u Torontu u travnju. Dr. Šimun Šito Ćorić, pri našem zadnjem susretu u Bernu, izrazio je žaljenje što nije osobno mogao doći pozdraviti Cetina, svojem dobrog znanca.

Gospodja Blagica Alilović ispričala se najljubavnije jer je bila spriječena doći. O našem druženju je Gerolf Hauser napisao novinski članak u liechtensteinskom dnevnom listu "Liechtensteiner Volksblatt" pod naslovom 'Međunarodni umjetnički susret u ateljeu Franjević'.

I s time je, za sada, ova skromnost druženja sa Cetinom poprimila dimenziju pauze. Ta pauza će prestati trajati već ovog ljeta kad ću se družiti s Cetinom u Hrvatskoj, gdje ćemo obojica biti aktivni. Za sada, samo na paralelnim kolosijecima!

Bezvezna šljokica, umjesto točke: "Neka živi neizvjesnost" rekoše patuljci, i preda doše rasti u vrtu punom makova.

postavljanja kulturno-umjetničkih mostova na svim mogućim razinama, mojem su se pozivu odazvali generalni konzul Republike Hrvatske u Švicarskoj gospodin Slavko Novokmet, predsjednik Hrvatskog svjetskog kongresa za Europu Vinko Sabljko sa suprugom, povjesničar umjetnosti i ravnatelj galerije Artestade u Vaduzu Thomas E. Wanger, umjetnik i predavač na višoj likovnoj školi u St. Gallenu Daniel Stiefel, umjetnica Myriam Bargetze-Köys-

CROATIAN INFORMATION CENTRE
HRVATSKI INFORMATIVNI CENTAR

INFORMATIVNI
TJEDNI PRILOG
ZA ISSELJENIKE

Dom i svijet

Večernji list
ZAGREB

BROJ 335

ZAGREB/FRANKFURT, 23. travnja 2001.

www.hic.hr/dom

USKORO SE OTVARA IZLOŽBA HRVATSKOG SLIKARA VLADE FRANJEVIĆA

PREDSTAVLJANJE HRVATSKE UMJETNOSTI U KNEŽEVINI LIECHTENSTEIN

Hrvatski slikar Vlado Franjević izlazi od 8. svibnja do 1. lipnja 2001. u galeriji »Artestade« u Vaduzu. Umjetnik V. Franjević, rođen 1963. u Martincu, Hrvatska, od 1993. djeluje u Kneževini Liechtenstein, ubraja se među najmarkantnije umjetničke djelatnike u zemlji. Franjević djeluje i likovno i literarno. Kao kod Evi Klieband, tako su i kod Franjevića slikarstvo i lirski tekstovi povezani. Oba se talenta nadopunjuju i naizmjenice oploduju. U jednom trenutku misli brzaju na površinu, a zatim nedostaju riječi, pa slike tek kasnije nađu svoj jezični izraz. Franjević spada u grupu umjetnika koju tvore Evi Klieband, Martin Frommelt i Hugo Marxer kao posrednici umjetnosti i umjetnika. U veljači ove godine Franjević je organizirao posjet u Torontu hrvatsko-kanadskog umjetnika Antona Cetina, koji je rođen 1936. u selu Bojani. Iz istog sela potječe i akademski slikar Franjo Matesin (rođen 1967.), koji je u studenom i prosincu prošle godine radio tri tjedna u Franjevićevoj ateljeu i koji će opet Franjevićevim posredovanjem paralelno izlagati u tri izložbena

prostorā u lipnju ove godine u Švicarskoj - u »Galerie Planaterra« u Churu, Hrvatskom domu u Buchsu i Veleposlanstvu RH u Bernu.

Franjević je svoj atelje u Triesenu pretvorio u sastajalište umjetnika i ljubitelja umjetnosti. Godine 1995. vodio je galeriju »Optimum« u Schaanu, koja je, među ostalim, izdala jedan vrlo zanimljiv umjetnički paket. Pored špageta, konzerviranog umaka od rajčica i vina, u paketu su i mali formati umjetničkih djela devetero liechtensteinskih umjetnika. Franjevićevim posredovanjem će u lipnju ove godine pored njega samog svoje radove izložiti i Arno Oehrl (www.Der-Prinz.li) u gradskom muzeju u Bjelovaru i u Konzervatorskoj galeriji u Splitu. Vlado Franjević upotrebljava nekoliko medija kako bi se umjetnički izrazio: slikarstvo, crtanje, umjetnički objekt, instalaciju i video. Njegovi radovi imaju konceptualne i individualno-mitološke odjeke.

Dio izložbe koju najavljujemo bit će kasnije preseljen i prikazan u Bjelovaru, a dio u Splitu. (M. R.)

Hrvatski umjetnik Anton Cetin u društvu Vlade Franjevića

U OVOM BROJU:
RAZGOVOR: JACQUES
BONNECHAUX GOVORI O GOSPO-
DARSKOJ RAZMJENI HRVATSKE I
FRANCUSKE
Nužno je osnivanje
Hrvatsko-francuske
gospodarske
komore

str. 2-3

- HRVATSKI
- SLIKAR
- PREDSTAV-
- LJA SE
- ŠIROKOJ
- PUBLICI
- Uskoro
- otvaranje izložbe Vlade
- Franjevića

str.

- KONEI
- TISAK I
- KLUBA
- IZ ISELJ
- Hrvati
- vlade
- preki
- Ustava

Životne priče, sudbine & ispovijedi

arena

sirena No - Broj 2104 • 12. 4. 2001. • Cijena 12 kuna

Franjević se 1992. godine oženio Yvonnom, s kojom ima kćer Tainu

Uspješni ljudi

ostalima u St. Gallenu. Švicarci su me sumnjivo gledali kad bih rekao da dolazim iz Hrvatske. Bio sam valjda jedini koji nije rekao da dolazi iz Jugoslavije - prisjeća se Franjević.

U švicarskom St. Gallenu upoznao je Yvonne Heeb iz Liechtensteina s kojom se oženio 1992. godine i dobio kćer Tainu. Počeli su živjeti u njejoj domovini, a Vlado se, uz slikanje,

Slikar i pjesnik iz Liechtensteina

■ Njegova je majka radila u Švicarskoj, a mali Vlado Franjević ostao je u Hrvatskoj živjeti s bakom i djedom u Martincu kraj Čazme. Živjeli su u vrlo skromnim uvjetima, a Vlado je završio školu primjenjenih umjetnosti u Zagrebu i sa 26 godina otišao živjeti s majkom u švicarskom St. Gallenu.

- Nisam govorio strane jezike i nisam imao radne dozvole, te sam se osjećao izgubljenim u polusvemiru. Svoje probleme rješavao sam zatvoren u dvadeset kvadratnih metara u kojima smo mati i ja stanovali, i tamo sam napravio masu "uzaludnih" skica i pisao stihove - govori o svojim počecima u švicarskoj 37-godišnji Vlado Franjević.

No, do danas je Franjević svoja likovna djela izlagao u St. Gallenu, Ženevi, Monaku, Wiesbadenu u Njemačkoj te Zagrebu.

- Tek nakon kraćeg boravka kod polusestre, koja živi u Engleskoj u blizini Oxforda, naučio sam nešto engleskog jezika i počeo se družiti s

počeo baviti i novinarstvom u Hrvatskom dijasporskom listu.

Osim toga, ove ga godine čekaju tri izložbe. Prva će biti u svibnju u Vaduzu, gdje će predstaviti i svoju prvu zbirku pjesama na njemačkom jeziku. Nakon toga, u lipnju, zajedno s lihtenštajnskim kolegom Anom Oehriem izlaže najprije u gradskom muzeju u Bjelovaru, a zatim u Konzervatorskoj galeriji u Splitu.

Vlado Franjević (sredina) s pjevačem Ibricom Jusićem i dr. Šimunom Šitom Čorićem